

Братя Грим

Безръкото момиче

Живял някога един мелничар; той ставал все по-беден и по-беден и накрая му останала само мелницата и една ябълка, която растяла зад нея.

Веднъж мелничарят отишъл в гората да сече дърва. Неочаквано до него се приближил старец, който рекъл:

– Стига си се мъчил с бравата. Ще те направя богат, но трябва да ми обещаеш онова, което е зад твоята мелница.

„Сигурно говори за ябълката“ – помислил си мелничарят и обещал да му я даде. Ала старецът злобно се закикотил и рекъл:

– След три години ще дойда и ще взема това, което ми принадлежи. – И си тръгнал.

Мелничарят се прибрал у дома. Жена му го посрещнала и го попитала:

– Каж ми, мъжо, откъде се взе цялото това богатство? Всички сандъци са пълни догоре, а аз не знам как е станало всичко това!

– Богатството ни дойде от един непознат в гората. Обеща да ме направи богат, ако му дам това, което е зад мелницата. Е, можем да му дадем ябълката.

– Ох, мъжо – завайкала се жената, – та това е бил самият дявол. Той е говорил не за ябълката, а за нашата дъщеря – тя беше зад мелницата и метеше!

Дъщерята на мелничаря била красива и скромна девойка. Три години живяла тя в страх от Бога, без да стори никакъв грях. И ето че настъпил денят, когато дяволът трябвало да дойде и да я отведе. Сутринта тя станала, измила се и очертала около себе си кръг от брашно. Не след дълго дяволът пристигнал, ала не могъл да се приближи до нея. Разгневил се и заповядал на мелничаря:

– Отнеси водата от нея, за да не може да се мие, иначе не ще имам никаква сила над нея!

Мелничарят се уплашил и изпълнил заповедта на дявола. На другата сутрин дяволът отново дошъл, но девойката измила ръцете си със сълзи и той пак не можал да се приближи до нея. Ала той така се ядосал, че в гнева си заповядал на мелничаря:

– Откъсни й ръцете, за да не може да ги мие, иначе няма да мога да се справя с нея!

Мелничарят се ужасил и извикал:

– Как да откъсна ръцете на собственото си дете?

Но дяволът го заплашил:

– Ако ти не го сториш, ще взема теб!

Мелничарят целият треперел от страх и ужас, но обещал да направи каквото искал дяволът. Отишъл при дъщеря си и казал:

– Мила дъще, трябва да ти откъсна ръцете. Ако не го направя, дяволът ще ме вземе със себе си. Прости ми за злото, което ще ти причиня!

– Мили тате, аз съм твоя дъщеря – прави с мен каквото искаш – и протегнала ръцете си към него.

На третия ден дяволът отново дошъл, но девойката толкова много плакала, че измила откъснатите си ръце със сълзи и те отново били съвсем чисти. Така дяволът изгубил сила над нея и трябвало да се примири.

А мелничарят рекъл на дъщеря си:

– Мила дъще, получих това богатство благодарение на теб и ти обещавам, че цял живот ще се грижа за теб.

– Не мога да остана тук – отговорила тя, – искам да си отида. Има добри хора, ще ми помогнат с каквото трябва.

После тя помолила да завържат за гърба ѝ откъснатите ѝ ръце и на разсъмване тръгнала на път. Дълго вървяла девойката, докато накрая стигнала до един дворец. На лунната светлина видяла, че в градината има прекрасни плодове. Ала не можела да влезе в нея, защото отвсякъде била обградена с ров, пълен с вода. Цял ден девойката вървяла, без да хапне нищо, била много гладна. „Ех, да можех да вляза в градината и да хапна малко плодове, иначе сигурно ще умра от глад!“ Паднала на колене и се помолила на Бога. Изведнъж се появил ангел и я превел през рова. Тя влязла в градината, а ангелът вървял след нея. Видяла дърво с прекрасни круши, повдигнала се леко и откъснала една само да утоли жаждата си. Градинарят видял девойката, но нали с нея бил ангелът, той я помислил за дух и не посмял нито да я спре, нито да я заговори. После тя се скрила зад един храст.

На другия ден царят отишъл в градината и започнал да брои плодовете. Видял, че липсва една круша, и попитал градинаря къде е тя.

– Миналата нощ в градината влезе дух; той беше без ръце, откъсна една круша от дървото и я изяде – отговорил градинарят.

– А как е преминал през рова? – попитал царят. – И къде е отишъл после?

– Някой се спусна от небето в белоснежна одежда и преведе духа през рова. Може би беше ангел и аз се изплаших.

– Ако наистина е така, както казваш – казал царят, – тази нощ ще дойда в градината да пазя заедно с теб.

Когато се стъмнило, царят отишъл в градината, взел със себе си и свещеника, за да поговори с духа. В полунощ девойката излязла иззад

храста, приближила се до дървото и отново изяла една круша. Но до нея бил ангелът в бяла одежда. Тогава свещеникът отишъл при девойката и попитал:

– Дух ли си ти или човек?

– Не съм дух, ала съм изоставена от всички. Само Бог е с мен.

– Щом си изоставена от всички – казал царят, – аз ще те взема при себе си.

Царят я отвел в двореца и понеже била красива и скромна, влюбил се в нея и скоро се оженили.

Минала една година, царят трябвало да отиде на поход. Той оставил младата царица на грижите на майка ѝ и казал:

– Ако царицата роди, веднага ми съобщи за това с писмо.

Царицата родила прекрасен син. Майка ѝ написала на царя писмо и го пратила по вестonosец. Вестonosецът пътувал дълго и тъй като бил много изморен, легнал да си почине край един ручей и заспал. В същия миг дошъл дяволът, който искал да стори зло на добрата царица, и подменил писмото с друго. В него пишело, че царицата е родила таласъм. Царят прочел писмото, много се натъжил, но изпратил отговор, че трябва да се грижат за царицата както преди, докато той се върне. Вестonosецът взел писмото и тръгнал по обратния път, ала отново легнал да си почине на същото място и дяволът пак подменил писмото с друго. В него пишело, че царицата и детето ѝ трябва да бъдат убити.

Като прочела писмото, майката на царицата много се изплашила и понеже не повярвала на писмото, писала на царя още веднъж. Отговор обаче не получила, защото всеки път дяволът оставял в джоба на вестonosеца лъжливо писмо, а в последното пишело, че като доказателство за изпълнената заповед на царя трябва да запазят езика и очите на царицата.

Горчиво заплакала старата майка на царицата, че трябва да пролее невинна кръв. Тогава тя заповядала да убият през нощта един елен самец, да отрежат езика му и да извадят очите му. Скрила ги и казала на младата царица:

– Не мога да заповядам да те убият, както е наредил царят, но ти не можеш да останеш тук. Вземи детето и бягай накъдето ти видят очите. Никога повече не се връщай тук!

Майката превързала детето на гърба на царицата и клетата жена напуснала двореца със сълзи на очи. Вървяла, вървяла и стигнала до една тъмна гора. Коленичила и започнала да се моли на Бога. Веднага при нея дошъл ангел, който я отвел в една колиба. Над вратата имало

надпис: „Тук всеки може да живее свободно“. В същия миг от там излязла белоснежна девойка и каза:

– Добре дошла, царице! – и я въвела в колибата. После отвързала детето, положила го върху гърдите на царицата, за да го накърми, а след това го сложила да спи върху красива постеля. А царицата попитала:

– Откъде знаеш, че съм царица?

Белоснежната девойка отговорила:

– Аз съм ангел, изпратен от Бога да пазя теб и детето ти.

Така царицата живяла в колибата седем дълги години. Тя била все така мила и скромна и затова по Божия милост ѝ пораснали отново ръце.

Един ден царят се върнал у дома от поход и първото нещо, което пожелал, било да види жена си и малкия си син. Майката на царицата се разплакала и каза:

– Ти, зли човече, защо ми заповяда да погубя една невинна душа? – И му показала писмата, които дяволът бил оставил вместо истинските. – Постъпих така, както ми нареди. – Тогава тя му показала като доказателство езика и очите на елена.

А царят се разридал и с горчиви сълзи оплакал младата си жена и невръстното им дете. Ала майката се съжалила над него и решила да му каже истината:

– Успокой се, царю, тя е жива. Аз заповядах тайно да убият един елен и да вземат езика и очите му, завързах детето на гърба на жена ти и я накарах да бяга където ѝ видят очите. Тя никога повече няма да се върне тук.

– Ще тръгна да я търся по целия свят и няма да се върна, докато не я намеря! – казал царят и се приготвил за път.

Дълго странствал той, цели седем години се скитал по широкия свят, за да търси любимите си жена и дете, ала всичко било напразно. Накрая решил, че те са умрели. Но един ден царят попаднал в една тъмна гора, в която намерил малка колиба с надпис: „Тук всеки може да живее свободно“. Изведнъж пред него се появила белоснежна девойка, въвела го в колибата и каза:

– Добре дошъл, царю! Откъде идваш?

– Вече седем години се скитам по широкия свят – отвърнал той, – за да търся жена си и детето си, но не мога да ги намеря.

Когато се стъмнило, ангелът постлал на царя хубава постеля, той легнал и веднага заспал. На сутринта, когато се събудил, видял пред себе си красива млада жена и голямо момченце.

- Коя е тази жена? – попитал той.
- Това е твоята жена – отвърнал ангелът.
- А кое е това дете? – попитал отново царят.
- Това е твоео дете, царю – отговорил ангелът.
- Но моята жена беше с откъснати ръце – рекъл царят.

Тогава царицата каза:

- Ръцете ми пораснаха отново по Божията воля.

Царят се убедил, че това са неговите жена и дете, прегърнал ги, целунал ги и казал:

- Камък ми падна от сърцето!

После тримата се отправили към двореца при старата си майка. Царят и царицата направили сватба още веднъж и живели щастливо до дълбока старост.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Das Mädchen ohne Hände

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2548>]